

“Thưa cô - em cũng muốn tin nhưng không thể!”

“Chiến tranh với Mỹ là có thật, nhưng nếu nói đó là chống xâm lược để cứu nước, thì không phải. Thưa cô! em nghĩ như vậy...”

Kính thưa Cô.

Đến tận bây giờ, gõ những giòng E-mail tràn tình này gửi đến Cô em vẫn còn trách ông trời, phải chi cuối tiết "Lịch Sử" hôm ấy trời đừng mưa to thì giảng đường Đại Học không ai còn ngồi lại và Cô cũng đâu có thời gian trò chuyện khuyến khích sinh viên mình... và hôm nay em cũng không phải gõ mail này gửi Cô mà em biết khi đọc Cô sẽ không vui...

Em còn nhớ hôm ấy lời Cô nói "Lịch sử là những gì diễn ra trong quá khứ, được tái hiện lại, trong hôm nay và ngày mai, phải trung thực, chân thật nhằm cho người sau biết và lấy đó làm kinh nghiệm, xấu xa sai trái thì tránh nếu tốt đẹp có ích thì tự hào để nhân bản thêm lên, vì vậy đề tài bài tham luận: '37 mùa xuân Đại Thắng' nói về "chiến công thần thánh" của quân dân ta chống 'đế quốc Mỹ xâm lược, cứu nước' của mỗi bạn, cần phải gạt giữa đánh giá cho xứng tầm vĩ đại của dân tộc, trong khi chờ mưa tạnh, chúng ta cùng nói chuyện bên lề ngoài tiết học, các bạn còn điều gì lẩn cẩn chưa rõ ở chiều sâu và rộng của bài tham luận mà mỗi bạn sẽ phải hoàn thành, thì cứ hỏi Cô, xem như bạn bè thoải mái bày tỏ quan điểm khách quan và thắc mắc của mình để chúng ta rộng đường suy luận mà viết bài cho sắc sảo có tính thuyết phục cao, ở đây có nhiều bạn theo khoa 'báo chí' mà! nào mời các Phóng Viên tương lai nói chuyện chuyên đề, chờ mưa tạnh..."

Và Cô cười, nụ cười giao lưu rất thoải mái.

Em cũng nhớ, mình là người thứ tư, sau các bạn, vô tư ngáp ngừng cười, nói với Cô: *"Chiến tranh với Mỹ là có thật, nhưng nếu nói đó là chống xâm lược để cứu nước – thì không phải – thưa cô! em nghĩ như vậy..."*

Sau lời nói, thoáng nhiên giảng đường im phăng phắt làm em chột dạ bối rối thấy mình tự nhiên như đông cứng lại tại chỗ ngồi... Em nhớ, nghe xong lời em Cô quay nhanh bước ra gần cửa sổ ngắm màn mưa ngoài trời một thoáng rồi trở lại. Cô nhìn em trong ánh mắt tuồng như rất giống ánh mắt mẹ em khi đi chợ nhìn người bán hàng trước khi trả giá mua. Cô nói với riêng em một câu ngắn gọn nhỏ thôi đủ cho em nghe: "Hình như bạn đùa không phải lúc"... rồi bình thần cô quay lên bực giảng lấy áo mưa, chần chừ chờ giảng đường thưa người Cô ra về sau cùng, không mang theo áo mưa nên em ngồi nán lại, đi ngang qua. Cô dừng chân, như thầy giáo nhắc bài học trò, cô nói với em: "bạn cần phải lên thư viện nhiều hơn, tìm trong sách, ở đó có nhiều câu trả lời cho vấn đề của bạn vừa nêu ra, tôi nghĩ, không khéo danh hiệu Đoàn Viên Thanh Niên CS/HCM ưu tú, xuất sắc, đối tượng của đảng nơi bạn sẽ lung lay..."

Thưa Cô! mail này của em – chắc chắn nó không phải là chất liệu để em trông đợi giữ cho chặt lại cái danh hiệu "ưu tú-xuất sắc" ấy mà đơn giản em muốn chứng minh thông điệp – lời cô nói – lịch sử rất cần sự "trung thực, chân thật". Thưa Cô! Không phải vui đùa đâu ạ! mà em nói thật lòng: *"Chiến tranh với Mỹ là có thật, nhưng nếu nói đó là chống xâm lược để cứu nước – thì... không phải vậy..."*. Xin phép cô, cho em giữ nguyên nhận định này của mình dù em biết có những di lụy nhất định không mong đợi... Bởi vì có rất nhiều dẫn chứng để "ai đó có thể lừa dối một số người trong một lúc, và lừa dối hết mọi người trong vài lúc, nhưng không thể mãi mãi lừa dối được tất cả mọi người" (Abraham Lincoln). Nói lên điều này em biết Cô sẽ phiền lòng. Nhưng....

Thưa Cô! Em tìm thấy trong tác phẩm dịch từ nguyên tác Nhật Bản "12 người làm nên nước Nhật" của Giáo Sư Tiến Sĩ: Đặng Lương Mô (có thể Cô cũng biết!) Viện sĩ Hàn Lâm Viện Khoa học New York, năm 1992. Ủy Ban Nhân Dân TP. HCM khen thưởng kiêu bào có công với đất nước, năm 2003. Trong danh sách "12 nhân vật mà người dân Nhật Bản tôn vinh" - 12 người đã lập nên một nước Nhật hùng mạnh ngày nay, chúng ta lưu ý đến người mang số 10 không phải là người Nhật: (1) Thái tử: Shotoku, (2) Chính khách: Hikaru Genji, (3) Lý Thuyết Gia: Minamoto Yoritomo, (4) Anh Hùng: Oda Nobunaga, (5) Kỹ sư: Ishida Mitsunari, (6) Nhà cải cách: Tokugawa Yeyasu, (7) Triết Gia: Ishida Baigan, (8) Chính Khách: Okubo Toshimichi, (9) Nhà tư bản học: Shibusawa Ei-ichi, (10) **Thống Tướng Hoa kỳ: Douglas MacArthur**, (11) Giáo Sư lý thuyết gia: Ikeda Hayato, (12) Doanh Nhân: Matsushita Konosuke.

Ông ta, chính xác là Thống Tướng quân đội Mỹ. Thật không hề dễ dàng chút nào cho hơn trăm triệu con cháu "Thái Dương thần nữ" phải nhìn nhận một Tướng Lãnh khét tiếng của Mỹ, kẻ thù không đội chung trời của họ trong Đệ II Thế chiến trên Thái Bình Dương và khắp các mặt trận Châu Á, là Tư lệnh quân đội Mỹ chuẩn thuận văn bản đầu hàng của CP/Nhật Bản sau đó đại diện cho LHQ và CP/Mỹ chiếm đóng Nhật Bản... trở thành một Anh Hùng, ân nhân của Nhật Bản sau 2 quả bom nguyên tử của Mỹ cũng rơi trên lãnh thổ nước này gây nên nhiều tang thương. Phải là người có nhiều công trạng thực tiễn mang lại một thành quả lớn lao mà giá trị của nó bao hàm đặc tính rõ rệt của chân, thiện, mỹ trong một nhân cách mà người Nhật ví như Anh Hùng (Anh hùng là bậc Chính Nhân Quân Tử) để nhân dân Nhật công nhận, tri ân sánh ngang hàng với Thái Tử và 11 người con cháu ưu tú của "Thần Nữ Thái Dương".

"Nhân vô thập toàn" Thưa Cô! Tướng Mỹ Douglas MacArthur và quân đội của họ không phải là không có nhược điểm, nhưng bù lại họ tạo ra rất nhiều ưu điểm đôi khi vượt lên trên tập quán thông thường mà nhân danh những người chiến thắng đã xử sự với kẻ chiến bại, khiến những nhược điểm không còn là đáng kể. Cuối Đệ II Thế chiến, ở Đông nam Châu Á, đạo quân Mỹ hùng mạnh chỉ huy bởi Tướng MacArthur đã đánh bại và quét sạch quân phiệt Nhật khỏi Indonesia, giải phóng Philippines, hỗ trợ bảo vệ cho Trung Hoa Dân Quốc tại đảo Đài Loan, rồi thay mặt LHQ giải giới vũ khí chiếm đóng Nhật Bản. Sau đó từ Nhật lại tiến qua giải phóng Cao Ly cứu Nam Hàn sắp bị CS Bắc Hàn nuốt chửng. Nhưng thưa Cô! Quân Mỹ đổ máu xương giải phóng (đúng nghĩa giải phóng) các quốc gia này nhưng hoàn toàn không có tham vọng 1cm² đất đai nào từ các lãnh thổ ấy. Vì sao vậy? Còn bên kia bán cầu, cũng đạo quân Mỹ (xâm lược?) phối hợp với 2 (cụm đế quốc thực dân) Pháp và Anh chiếm đóng, giải giới, quân phát xít Đức, toàn quyền định đoạt số phận một nửa quốc gia Đức, nhưng sao họ không cùng nhau chia phần xâu xé Tây Đức, mà ngược lại bảo trợ toàn diện (kẻ thù của họ ở đầu hôm) phát triển vững mạnh trên cái nền tự do dân chủ đến nỗi cảm hóa được phần phía Đông, già từ CNXH thống nhất quốc gia trong yên bình êm ái?

Tại Nhật Bản, Tướng MacArthur và quân đội Mỹ đã áp dụng một chính sách chưa có tiền lệ trong lịch sử thế giới với Nhật Bản "quốc gia tù binh" của họ. Ông tôn trọng Thiên Hoàng Nhật Bản, không ép buộc thoái vị (dù LHQ và CP/Hoa Kỳ không cấm ông truất phế). Chưa được QH Mỹ chính thức phê chuẩn nhưng trên cái nền Kế hoạch Marshall (Marshall Plan tên của Ngoại trưởng Mỹ George Marshall người đã khởi xướng) nhằm viện trợ tái thiết một nền móng kinh tế chính trị vững chắc hơn cho các quốc gia Tây Âu nâng cao mức sống và kiến thức của người dân để đẩy lui chủ nghĩa cộng sản sau Thế chiến II. Trong vòng hai thập kỷ, nhiều quốc gia ở Tây Âu đạt được mức tăng trưởng và phồn vinh chưa từng có nhờ kế hoạch Marshall này.

Chính phủ Mỹ thông qua tướng MacArthur cũng có chủ trương tương tự với Nhật Bản, bên cạnh còn cải tổ hệ thống chính quyền, lãnh đạo, từ chính trị, kinh tế, tới sửa đổi hiến pháp, nghi lễ của hoàng gia, nhất thiết mỗi việc đều do một tay MacArthur quyết đoán, ông chỉ ra những khiếm khuyết trong thời chiến tranh mà giới lãnh đạo Nhật Bản đã có những sai lầm, ông đoan chắc cùng nhân dân Nhật khi Nhật Bản trở thành một nước dân chủ, quản lý một nền công nghiệp chiến tranh chuyển đổi qua thời bình một cách khoa học thì sẽ sớm giàu mạnh, không thua gì nước Mỹ, ông không ngần ngại nói với người dân Nhật rằng, Nhật Bản đã thua Mỹ vì kém về mặt vật chất kinh tế tài chính chứ không phải là tinh thần vì họ đã chiến đấu rất dũng cảm mà vẫn thua, nên đa số dân Nhật bị thuyết phục bởi sự cải tổ ấy. Ông chủ trương phá bỏ chủ nghĩa quốc gia dân tộc và chế độ phụ thuộc quá nhiều vào ảnh hưởng của Hoàng Gia, để Nhật Hoàng chỉ còn là biểu tượng. Nhật Bản cũng có một nền văn hóa tự do coi trọng sự lựa chọn của cá nhân như nước Mỹ, Thủ Tướng và nghị viện do người dân trực tiếp chọn lựa qua lá phiếu của mình. Một vài chính khách Nhật còn hoài cổ nặng chủ nghĩa cực đoan dân tộc cho rằng Tướng MacArthur là một chính trị gia độc tài áp đặt, nhưng đại đa số người Nhật cho là sự độc tài ấy để cho một nước Nhật hùng mạnh chứ không là nước Mỹ. Rất ngẫu nhiên cái cách mà người Mỹ, tướng MacArthur đã thể hiện trong cuộc chấn hưng nước Nhật sau chiến tranh nó rất gần với tính cách tinh thần võ sĩ đạo của người Nhật (nhân ái, bao dung thay thù hận) nên mang lại ảnh hưởng mãnh liệt trong xã hội Nhật Bản ngày nay. Ở Châu Âu người ta ví von nước Mỹ có công khi biến Nhật Bản thành một Thụy Sĩ Viễn Đông! vì vậy Douglas MacArthur đã được mọi thành phần, khuynh hướng, chính đảng, từ Hoàng Gia đến thứ dân đều chọn làm người thứ mười trong "Mười hai người lập ra nước Nhật" hùng mạnh từ trong điều tàn đổ nát chiến tranh. Đây là người ngoại quốc duy nhất được chọn trong lịch sử nước Nhật.

Thưa cô! Lại càng không thể nào đó là bản chất của đế quốc xâm lược thực dân (dù kiểu cũ hay mới) chỉ 6 năm (2/9/1945 – 28/4/1952) sau khi chiếm đóng, nước Mỹ đã trả lại sự độc lập hoàn toàn cho Nhật Bản sớm hơn thời gian trừ bị, ngoài sự kỳ vọng của toàn dân Nhật và không hợp logic chút nào khi hiện nay, 2012,

chính Phủ và người dân Nhật vẫn còn đòi thợ mọi chi phí cho gần 40.000 binh sĩ Mỹ hiện diện trên đất nước mình vì sự an toàn cho nền an ninh quốc gia, không ai vui vẻ trả tiền cho một đạo quân có bản chất "xâm lược" ăn ngủ hơn 2/3 thế kỷ trên đất nước mình? Và đạo quân "xâm lược" này chỉ đặt chân lên miền Nam VN, sau 20 năm có mặt tại Hàn và Nhật Bản, hai quốc gia nhờ họ mà "màu mỡ" về kinh tế hơn hẳn Việt Nam nhiều lần. Nhưng điều đáng để người Việt Nam suy ngẫm là quân Mỹ có mặt nơi đó mà không màng đến "xâm lược" thì họ xâm lăng một Việt Nam nghèo khó sau Pháp thuộc để làm gì? ngoài ý định cũng thông qua kế hoạch Marshall giúp Việt Nam, cụ thể là miền Nam VN phát triển giàu mạnh ổn định như Hàn Quốc, Nhật Bản hay Đài Loan?

Thưa Cô! Làm sao biện minh? 45.000 quân "xâm lược" Mỹ vẫn hiện diện trên đất Hàn Quốc, một quốc gia khủng hoảng lương thực trầm trọng không đủ cơm gạo cho dân sau chiến tranh Nam Bắc nhưng hôm nay thì nhiều báo chí ở Việt Nam nói về đất nước này hay thường gọi là *Kỳ tích sông Hàn* hay *Huyền thoại sông Hàn*. Hàn Quốc từ đống tro tàn của cuộc nội chiến Bắc Nam đã vươn lên thành một quốc gia phát triển hùng mạnh thịnh vượng hơn hẳn nửa kia ở phía Bắc nghèo nàn lạc hậu. GDP cán mốc 1000 tỷ USD/năm cũng như nhiều tập đoàn lớn nổi tiếng như Samsung, LG, Hyundai, Kia, Daewoo... Nhưng, thành tựu đó họ có được là do đâu? ngoài sự lãnh đạo sáng suốt của các nguyên thủ Hàn Quốc, thì sự hỗ trợ nhiệt tình như là một đồng minh của Mỹ trên tinh thần kế hoạch Marshall là yếu tố quyết định. Kinh tế Hàn Quốc là nền kinh tế phát triển, đứng thứ ba ở châu Á và đứng thứ 10 trên thế giới theo GDP năm 2006. Kinh tế Hàn Quốc đã phát triển nhanh chóng, từ một trong những nước nghèo nhất thế giới (hạ tầng cơ sở, thiên nhiên, thổ nhưỡng kém xa Việt Nam) trở thành một trong những nước giàu nhất. Cuối thế kỷ 20, Hàn Quốc là một trong những nước có tốc độ tăng trưởng kinh tế nhanh nhất trong lịch sử thế giới hiện đại. GDP bình quân đầu người của đất nước đã nhảy vọt từ 100 USD vào năm 1963 lên mức kỷ lục 10.000 USD vào năm 1995 và 25.000 USD vào năm 2007. Bất chấp các ảnh hưởng nặng nề từ cuộc khủng hoảng kinh tế châu Á 1997, nước này đã khôi phục kinh tế rất nhanh chóng và vững chắc. Người ta thường nhắc đến sự phát triển thần kỳ về kinh tế của Hàn quốc như là "Huyền thoại sông Hàn" đến nay huyền thoại này vẫn tiếp tục.

Với Đài Loan và Phillipines: Năm 1950, Không Đoàn 13 của không quân Mỹ đã từng đóng tại Đài Loan. Tháng 12 năm 1954, Mỹ và Đài Loan ký "Hiệp ước phòng thủ chung", đặt Đài Loan vào sự bảo hộ của Mỹ. Cũng nằm trong quỹ đạo của kế hoạch Marshall, Đài Loan được hưởng nhiều qui chế ưu đãi thương mại từ nước Mỹ trong một thời gian dài, đưa nền kinh tế nhanh chóng phát triển ngoạn mục thành một con "rồng" Châu Á mà ngay chính Trung Quốc cũng phải kiêng dè. Tại Phillipines, quân đội Mỹ cũng từng hiện diện trong một thời gian dài. Hạm Đội 7 Thái Bình Dương chọn vịnh Subic là nơi đóng quân và trước đó, năm 1935, Douglas MacArthur, được Tổng thống Phillipines Manuel L. Quezon yêu cầu giám sát việc thành lập quân đội Phillipines. Ông được phong hàm Thống tướng trong Quân đội Phillipines (*Field Marshal of the Philippine Army*). Ông là sĩ quan cao cấp có tên trên danh sách của Quân đội Phillipines ngày nay. Ông cũng là sĩ quan quân sự Mỹ duy nhất giữ cấp bậc thống tướng trong quân đội Phillipines. Sau đó tôn trọng quyết định của nhân dân Phillipines vì sự độc lập toàn vẹn lãnh thổ, quân đội Mỹ đã rút khỏi vịnh Subic. Nhưng ngày nay (2012) vì an ninh lãnh thổ đe dọa, Phillipines yêu cầu, quân đội Mỹ vẫn quay lại thể hiện sự trách nhiệm trong hiệp ước hỗ tương...

Thưa Cô! Với những gì thuộc thế giới quan mà kiến thức em tích lũy được, thì dù rất muốn hãnh diện về "chiến công thần thánh" của quân dân ta chống "đế quốc Mỹ xâm lược cứu nước" nhưng: ***Lịch sử rất cần sự "trung thực" đến "chân thật"*** (lời Cô nói). Nên: ***Em cũng muốn tin - nhưng không thể, thưa Cô!***

Em cảm ơn Cô đọc email trần tình này và mong có lời chỉ giáo thêm của Cô.

Em kính chào Cô.
(Lê Vũ Cát Đăng)